

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

9. října 2016

ZASLALI:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH, ANGLIE

ČTENÍ: 1. PARALIPOMENON 26, EZECHIEL 35, FILIPSKÝM 3-4

Bůh pokoje

Je obtížné představit si Ježíše spícího na zádi lodi, která uvízla v bouřlivých vodách Galilejského jezera, obzvláště když si přečteme popis v **Markově evangeliu 4:37-38**: „*Tu se strhla velká bouře s vichřicí a vlny se valily na loď, že už byla skoro plná.*“ Situace byla nebezpečná, dokonce život ohrožující; jak mohl Ježíš při kvílení větru a nárazech vln spát? Nebyl promočený a nepocíťoval chlad, když vlny bily do lodi? Mysl učedníků zachvátila panika – dopustí snad nakonec Bůh, aby se jeho syn utopil? „S Kristem u vesla smějeme se bouří;“ s nohama pevně na suché zemi je snadné a uklidňující zpívat tyto verše. Zůstává však naše víra neochvějná, když hrozí bezprostřední nebezpečí? Asi to teď zní jako konstatování očividného a něco, nad čím už jsme se zamýšleli dříve. V tomto příběhu se však skrývá ještě jedna důležitá věc, který jsme možná přehlédli. Podívejte se prosím znovu na **Marka 4:36**, jeho záznam nám totiž sděluje něco důležitého: „*Opustili zástup a odvezli ho loď, na které byl* (v anglickém překladu: „*tak, jak byl*“).“ Jak mu tehdy bylo? Většinou nemáme důvod se ptát, jak Pánovi bylo. **Jan v 4:6** při zmínce o jiné situaci píše: „*Ježíš, unaven cestou,* (v anglickém překladu: „*takto*“) *usedl u té studny.*“ Jsou zde dvě věci, kterých je dobré si povšimnout. „Unavený“ je překlad řeckého slova, které znamená nejen znavený, ale doslova vyčerpaný. Druhá věc je slovo přeložené v anglickém překladu jako „*takto*“, což znamená „*tak, jak byl*“ - tedy znavený a vyčerpaný.

Marek nám tedy vypráví, že když učedníci Ježíše naložili na loď, byl ve stavu vyčerpaní; nebyl schopen cesty, nemohli jej však zanechat v pustině. Není divu, že nemohli Ježíše na loď vzbudit; upadl do hlubokého spánku, z nějž jej nemohla vzbudit ani bouře. Měli důvod se obávat o Ježíšovo zdraví, ale projevovali obavy jen o vlastní bezpečí, když volali: „*Tobě je jedno, že zahyneme?*“ I v této extrémní situaci Ježíš sebral všechn svůj soucit a víru a přikázal z ohrožené lodi: „*ZMLKNI, UTIŠ SE!*“ Hrozivý vítr se utišil, obrovské vlny se okamžitě vyrovnaly; nastal zázračný klid. Hrůza, kterou učedníci pocíťovali z bouře, se nyní nasměrovala na Ježíše. „*Zmocnila se jich veliká bázeň a říkali jeden druhému: Kdo to jen je, že ho poslouchá i vítr i moře?*“ (**Marek 4:41**). Moc Ježíšova příkazu byla silnější než síla bouře; učedníků se nyní zmocnil strach z Ježíše. Než se člověk vzpamatuje z šoku, chvíli to trvá. Ježíš je povzbuzuje: „*Proč jste tak ustrašení?*“ (**Marek 4:40**). Měl více problémů utišit učedníky než vítr a moře. Tato událost měla na učedníky dlouhodobý vliv, zvláště na Petra.

Při jiné příležitosti, zaznamenané v **Markovi 6:45-51**, Ježíš spatřil učedníky zmožené veslováním, „*neboť vítr váł proti nim; tu k nim před kráčel po moři... Vzchopte se, já jsem to, nebojte se! Vstoupil k nim na loď a vítr se utišil. I byli celí ohromení úžasem.*“ Jaké pohledy si asi vyměňovali učedníci, když se vítr, který váł proti nim, utišil? Pán ví, kdy veslujete proti větru – nemusí být na stejné lodi, aby věděl, že potřebujete pomoc! Ježíš, který kráčel po moři, byl rychlejší než učedníci, kteří veslovali.

Zamysleme se v tomto kontextu nad putováním apoštola Pavla a nad nebezpečnostmi, kterým čelil, když kázal evangelium. **2. Korintským 11:24-26** shrnuje některé ze zkázonosných cest po moři, které přežil (nezahrnuje mezi ně ještě ztroskotání lodi u Malty, které mělo teprve přijít). Pavel se nacházel v ochranné ruce Pána, což bylo potvrzeno Božím andělem (viz **Skutky 27:22-26**).

K tomuto svědectví ještě můžeme připojit případ bojechtivých národů prvního a dalších staletí, které

Pán Ježíš přirovnal k „řevu valícího se moře“ (viz **Lukáš 21:25** a **Zjevení 13:1**). Učedníci Pána museli být pevní ve víře, protože „*ho poslouchají větry i moře.*“ Nesmíme v sobě odrážet nestabilitu světa okolo nás (**Jakub 1:6**). Jakubovo nabádání není určeno pouze námořníkům, ale všem, kdo putují tímto světem s evangeliem ke království Božímu.

Dnešní čtení z nového zákona, Filipským 3-4, působivě ilustruje ponaučení týkající se důvěry v Pána ve všech životních nebezpečích. Město Filippi bylo římskou kolonií (**Skutky 16:12**), která strážila důležitou dálnici, jež zažila mnoho válčících armád, Médy a Peršany z východu a Řeky a Římány ze západu. Římští správci pověřeni zachováváním práva a pořádku důsledně prosazovali římský mír. „*Tam měl Pavel v noci vidění: Stanul před ním jakýsi Makedonec a velmi ho prosil: Přeplov se do Makedonie a pomoz nám!*“ Po tak přátelském pozvání ke kázání evangelia lze Pavlovi odpustit, že se domníval, že bude ve Filippi přijat s otevřenou náručí. Jak se ukázalo, bylo dobře, že tam byl i lékař Lukáš (**Skutky 16:10-12**).

Židovská synagoga nebyla v římské kolonii povolena, a tak Pavel a jeho společníci o sabatu vyšli ven, aby zjistili, kde se bohabojní lidé scházejí. **Skutky 16:13** popisují pokojnou scénu: „*Vyšli (jsme) za bránu k řece, protože jsme se domnívali, že tam bude modlitebna.*“ Zatímco se Pavel bavil se ženami, které tam byly shromážděny, „*Pán otevřel srdce Lydie*“ (Pavel později použil podobnou frázi ve **Filipském 1:6 a 2:13**). Uvědomujeme si, že ve světě může jít klid a prosperita ruku v ruce, Lydie však o sabatu nemluvila o svém vzkvétajícím obchodě, nýbrž hledala pokoj u Boha, a ten ji vedl tak, aby ho našla.

Mladá dívka sužovaná zlým duchem sloužila jako otrokyně svým pánům, kteří zbohatli na jejích věšteckých schopnostech. Chodila za Pavlem a neustále volala, Pavel jí v tom však nakonec zabránil, když ve jménu Ježíše Krista přikázal, aby z ní zlý duch vyšel. Římské právo dodržovalo takovéto barbarské otroctví. Soudci, které k tomu přiměli otrokáři, pak uvěznil Pavla a Silase v domnění, že se jedná o problematické Židy. Nepovolili jim žádnou obhajobu a přikázali, aby byli svázáni, zbiti holemi a vsazeni do vězeňských okovů. Chovali se k nim, jako by byli hlavními pachateli v případě vzpoury ohrožující kolonii. S úžasem čteme, že Pavel a Silas ono nespravedlivé zacházení a bolest přijali s chvalozpěvy na Boha a s díkůvzdáním a „*ostatní vězňové je poslouchali.*“ Boží pokoj se tentokrát rozhostil na Filippi. Statečnost Ježíšových učedníků všem vězňům přinesla novou zkušenost. Byl snad mužem z Pavlovy vize, který prosil: „*Přeplov se do Makedonie a pomoz nám!*“ jeden z oněch vězňů? Nebo snad žalářík? Jak dlouho toužili obyvatelé onoho vězení po Božím pokoji? Kolik z nich ocenilo, co jim Pavel a Silas oné noci ukázali? Ona noc zajisté zůstala Filipským ještě dlouho v paměti. Římská justice byla i podle jejích vlastních standardů u soudu otevřeně otřesena. Základy vězení pak byly podobně otřeseny silným zemětřesením – „*rázem se otevřely všechny dveře a všem vězňům spadla pouta*“ (**Skutky 16:26**). Bylo pozoruhodné, že nedošlo k žádným úrazům či k porušení zdí, k panice ani k hromadnému úprku. Všichni vězni zůstali na místě a naživu. „*Neublížuj si! Jsme tu všichni!*“ Copak Bůh již dávno neprohlásil: „*Duch Panovníka Hospodina je nade mnou. Hospodin mě pomazal k tomu, abych nesl radostnou zvěst pokorným, poslal mě obvázat rány zkroušených srdcem, vyhlásit zajatcům svobodu a vězňům propuštění*“ (**Izajáš 61:1**). Žalářík: „*rozkázal, aby mu přinesli světlo, vběhl dovnitř a pln strachu padl před Pavlem a Silasem na kolena... páni, co mám dělat, abych byl zachráněn? ...Věř v Pána Ježíše, a budeš spasen ty i všichni, kdo jsou v tvém domě*“ (**Skutky 16:29-31**).

Novina přišla rychle: „*Soudcové nařídili, abyste byli propuštěni. Od této chvíle jste svobodni a v pokoji odejdete.*“ Soudcové jim zajistili patřičný doprovod k městské bráně a museli na ně počkat před domem Lydie. „*Tam se shledali s bratřími, povzbudili je a odešli.*“ Římští občané, Pavel a Silas zavázali soudce k tomu, aby dodržovali římský mír ve Filippi. Pavel později napsal církvi ve Filippi: „*Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista*“ (**Filipským 1:2**). „*A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši*“ (**Filipským 4:7**). „*Čemu jste se u mne naučili, co jste přijali a uslyšeli i spatřili, to číňte. A BŮH POKOJE bude s vámi*“ (**Filipským 4:9**).

Vzpomínejte, bratři a sestry, když nyní lámete chléb. Onen tichý, jemný hlas je silnější než

zemětřesení, vítr, oheň nebo bouře. „*Svůj pokoj vám dávám.*“

Bratr Jim Madeley: Downend, Bristol VB 09.10.16